

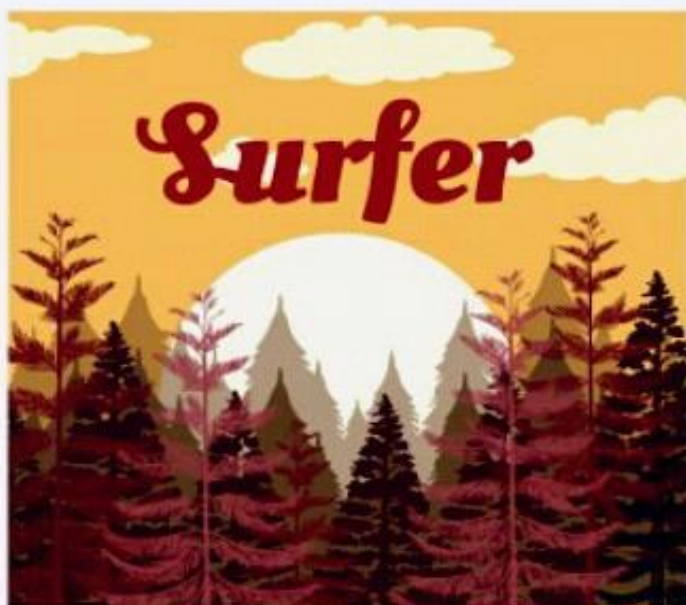
ZÁKLADNÁ ŠKOLA

KÚPEĽNÁ 2

PREŠOV

2017

2018

ŠKOLSKÝ ČASOPIS

Č. 24

OBSAH	1
Slovo na úvod	3
Výtvarná súťaž „Kreslím svoje mesto“	4
Prešov číta rád	6
Európsky deň jazykov	8
Svetový deň ochrany zvierat.....	10
Exkurzia do Liptovského Mikuláša.....	11
Deň starých rodičov (8.10.).....	14
Venované blízkym... ..	15
Pre babičku.....	15
Človek milujúci.....	16
Moja rodina.....	18
Deň zdravej výživy.....	19
Hravo ži zdravo	19
Záložka do knihy spája školy	21
Objavovanie nových svetov	21
Jo Nesbo	22
Rainbow Rowellová.....	25
Suzanne Collinsová	27
Prečo potraviny nepatria do koša?.....	28
Hodžov novinový článok	34
Ako môže vzdelanie a pracovitosť jednotlivca ovplyvniť osud celého národa. Mój pradedko	34
Ako recyklujem	32
Keby fotka vedela rozprávať.....	35
Poézia nonsensu	39
Nezmyselný sen.....	39
Vzbura školy	40
Próza s fantastickými prvkami	41
Ejmy a čarovný portál	42
Mimozemšťan Jozef.....	49
Exkurzia Jasenová – Dolný Kubín – Oravský zámok	50
Slovo na záver.....	52
Použité internetové zdroje	53
Zloženie redakčnej rady	53

Slovo na úvod

Keď sa priestory ZŠ Kúpeľnej na začiatku školského roka 2017/2018 po dvojmesačnej pauze opäť zaplnili novými i známymi tvármi žiakov a vyučujúcich, na žiadnej z tvárí nechýbal úsmev. Aj keď všetci vedeli, že ich čaká veľa povinností, na druhej strane každá drina má aj pozitíva, vždy je sprevádzaná zábavou, spoločne prežitými príjemnými chvíľami.

Keď sme sa ako členovia redakčnej rady stretli prvýkrát po dvoch týždňoch strávených v školských laviciach, hneď sme mali veľa nápadov, čo môžeme čitateľom priniesť, ako môžeme obohatiť náš školský časopis o nové témy. Opäť sa môžete tešiť na články, ktoré mapujú priebeh veľmi zaujímavých aktivít, na ktorých sa žiaci, prípadne aj niektorí z nás, zúčastnili. Keďže sme sa v predchádzajúcom školskom roku venovali posilneniu čitateľskej gramotnosti u našich rovesníkov a mnohých sme oslovili, nechýbajú články o našich obľúbených autoroch a knihách. Rovnako sme sa rozhodli potešiť čitateľov originalitou ilustrácií, ktoré pozostávajú výhradne z prác žiakov vytvorených na hodinách výtvarnej výchovy.

Veríme, že sa pri tomto celoročnom vydaní časopisu nebudete nudiť, naopak, že budete s radosťou očakávať ďalšie vydania, ktoré určite nebudú o nič chudobnejšie.

Príjemné čítanie!

Redakčná rada

Výtvarná súťaž „Kreslím svoje mesto“

Na našej škole sa snažíme žiakov pripraviť na budúci život nielen čo sa týka vedomostí či zručností, snažíme sa s nimi zúčastňovať na rôznych podujatiach, ktoré pre nich mesto Prešov v spolupráci s ďalšími orgánmi organizuje. Príležitosť, kde deti mohli predviesť nielen svoje zručnosti nadobudnuté na hodinách techniky a výtvarnej výchovy, ale využiť aj poznatky z matematiky či fyziky, zároveň rozvinúť predstavivosť, ponúkol 2. ročníku Festivalu architektúry a dizajnu. Podobne ak pred rokom sa aj tento rok vybraní žiaci zúčastnili súťaže Kreslím svoje mesto, ktorá bola zameraná na oboznámenie sa s architektonickými prvkami nosného či dekoratívneho charakteru. So svojim zážitkom sa s našimi čitateľmi rozhodla podeliť žiačka 7. A triedy Ili Ivančová.

27. až 28. septembra 2017 sme sa zúčastnili výtvarnej súťaže v Prešove. Prišli sme na Hlavnú ulicu a začali sme pracovať. Na základe inštrukcií organizačného tímu sme si rozdelili prácu. Jedni kreslili vitrážové okná, ďalší pomáhali s vyrábaním kartónového stola a ostatní dekorovali domček z kartónu. Domček mal ružovú strechu a biele steny, na ktoré sme potom namaľovali vzory. Na prednej strane sme vytvorili naozaj originálne vzory, prevažne kvety, na zadnej strane bola úžasná mozaika, ktorú sme vykladali z farebných papierikov. Naša práca bola rozdelená na etapy, keďže festival trval dva dni. Na prvýkrát sme to dokončiť nestihli, pretože sme sa museli vrátiť do školy. Ani na druhýkrát sme to nestihli, tak sme sa tam vrátili v čase, keď sme mali výtvarný krúžok. Keď sme sa tam poobede vrátili, domček bol iný. V čom? Ľudia z organizačného tímu, ktorí tam ostali, prerobili

strechu tak, že na ňu nalepili veci z krepového papiera. Mne sa to až tak nepáčilo, pôsobilo to dosť gýčovo. Nechala by som to pôvodne, niekedy veľa škodí, ale čo už. Nakoniec sme to všetko dokončili a výsledok bol uspokojivý.

Ili Ivančová, 7.A

Ako ste si mohli všimnúť, žiaci sa prostredníctvom týchto akcií naučia vyjadriť aj kritiku, takže každá, niekedy aj čiastočne negatívna, skúsenosť je na nezaplatenie.

Prešov číta rád

Pri príležitosti vyhlásenia súťaže knižnicou P.O.Hviezdoslava v Prešove sa žiaci našej školy zúčastnili na Literárnom pikniku. Celý deň žiaci venovali svoju pozornosť obľúbenej knihe.

Na pikniku nesmie chýbať ani jedlo, a tak sme uvítali malé občerstvenie, ktoré tiež prispelo k uvoľnenej atmosfére. Hlavne dievčatá si dali záležať na pečení koláčikov, ale zahanbiť sa nedali ani chlapci. A tak boli deky pokryté piknikovými košmi plnými dobrôt. Aj učitelia si veľmi pochvaľovali výborne pripravené občerstvenie, na ktorom si mohol každý pochutnať.

Knihy si volili žiaci podľa vlastného uváženia. Každý si priniesol buď svoju práve rozčítanú knihu alebo siahali aj po knihách, ktoré už prečítali niekoľkokrát a veľmi ich zaujali. Niektorí ten čas využili aj na čítanie knihy, ktorú nám zadal vyučujúci ako povinné čítanie. V rukách ste mohli zazrieť klasické romány, ale aj knihy s hrôzostrašným námetom.

Celú perfektne vydarenú akciu dotváralo aj prostredie. Na piknik sme si vybrali Záhradu umenia, kde sa všetkým veľmi páčilo. Určite dobre padlo všetkým, že si mohli trochu oddýchnuť od svojich smartfónov a začítať sa do písmenkového mora v spoločnosti svojich spolužiakov.

Venovali sme tomu tri vyučovacie hodiny, ktoré určite nevyšli nazmar, pretože si z tejto malej akcie každý niečo odniesol, či už v podobe cukroviniek alebo zaujímavého zážitku a pekných spomienok.

Príjemný pobyt na čerstvom vzduchu, obloha bez jediného mráčika a jesenné slniečko – to všetkých uchvátilo. Vyhlásenia žiakov len potvrdzujú, že si to radi zopakujú a želajú si viac takýchto ozvláštnených hodín literatúry.

Ester Halagová, 8.A

Európsky deň jazykov

Od minulosti má každá krajina svoje zvyky a tradície. Na Veľkú noc sa posväcovali jedlá, v pondelok chlapci chodili vyšibať a oliať dievčatá, aby boli zdravé. Dievčatá im za odmenu dali kraslice, ktoré ručne vyrobili. Vianoce – pokojné sviatky, ku ktorým patrilo spievanie kolied. Tradičné jedlá patria tiež k našim zvykom a tradíciám. Určite každá rodina má recepty od svojich prababičiek, ktoré majú jej členovia radi a vždy sa na ne tešia. Možno máte odpradáвна zvyk, že napríklad v nedeľu obedujete slepačiu polievku.

Naše zvyky a tradície sa podávali z generácie na generáciu a niektoré sa zachovali až dodnes. Okrem tradícií a zvykov má každá krajina svoj materinský jazyk. Možno sa vám stalo, že ste sa sami seba opýtali: „Čo je vlastne ten jazyk?“ Jazyk je prostriedok, pomocou ktorého sa dorozumievame. Naš materinsky jazyk je slovenský, ktorý patrí k tým najťažším jazykom na svete, kvôli gramatike. Týmto jazykom sa dorozumieme u nás na Slovensku, a preto si aj veľa ľudí povie: „Načo mi je dobre vedieť iný jazyk?“ Odpoveď je jednoduchá. Samozrejme preto, aby ste nesesedeli iba doma, ale chodili po svete. Rozhodnete sa napríklad navštíviť Anglicko, hneď na letisku dostanete chuť na džús a vypýtate si ho od čašníka po slovensky. Je Vám dúfam jasné, že ostanete smädni, a to by ste určite nechceli. Práve preto je dobré vedieť nejaký cudzí jazyk. Niektorí ovládajú základy, dokážu sa dohovoriť, ale tvrdia, že písať a čítať v cudzom jazyku už vedieť nepotrebujú. Aj tí sa mýlia. Písať treba vedieť kvôli tomu, aby ste vedeli vypísať nejaký papier a čítať, aby ste sa nezahanbili.

Na našej škole sa učí päť cudzích jazykov, a to anglický jazyk, nemecký, francúzsky, ruský a španielsky jazyk. Každý jazyk je v niečom

pekný a výnimočný. Francúzsky jazyk každého ohúri výslovnosťou, ruský iným typom písma, azbukou, španielsky prízvukom atď. Samozrejme, musíte byť trpezliví, aby ste sa to naučili. Raz mi niekto povedal: „Ak chceš, dá sa to zvládnuť.“ A zatiaľ sa mi to darí.

My, žiaci ZŠ Kúpeľnej, sme si dvadsiateho šiesteho septembra povedali, aké zvyky majú iné krajiny. Na našej škole boli po oknách nalepené rôzne obrázky budov, napr. Big Ben, Eiffelova veža, Sagrada Familia a pod. Taktiež nechýbali typické rozprávky pre jednotlivé krajiny, ktorých jazyky sa u nás vyučujú. Najpopulárnejšou medzi najmenšími je stále ruská rozprávka Máša a medveď.. Žiaci našej školy s nadšením obdivovali aj rôzne iné projekty, ktoré vytvorili šikovné ruky. Ak im nestačilo sa na to len pozrieť, mohli si o tom prečítať alebo zistiť na hodine cudzích jazykov. Táto výstava sa u nás objavuje každý rok a každým rokom rastie záujem naučiť sa druhý cudzí jazyk. Veď platí stará múdrosť: „Koľko jazykov vieš, toľko krát si človekom!"

Nevena Kraviarová, 7.B

Martin Leško, 7.C

Svetový deň ochrany zvierat

4. október. Pre mnoho ľudí úplne obyčajný deň, ničím výnimočný od tých ostatných. Ale predsa sa niečím odlišuje. Tento dátum je venovaný všetkým zvieratám na svete, aby sme si pripomenuli, že nielen ľudia, ale aj oni potrebujú v životných útrapách pomoc. Prvýkrát bol oslavovaný v roku 1931 vo Florencii počas stretnutia ekologov. Tento deň bol vybraný, pretože naň pripadá sviatok sv. Františka z Assisi, ktorý bol veľkým milovníkom zvierat a je patrónom zvierat a ekologov. Zvieratá sú cítiace bytosti, ktoré si vyžadujú našu pozornosť a úctu. Tak ako všetky stvorenia na tejto Zemi, aj oni majú právo na život vo vyhovujúcich podmienkach. Majú právo na životný priestor, ktorý vyhovuje ich prirodzeným fyzickým a psychickým nárokom.

Denisa Tartalová, 8.C

Ester Halagová, 8.A

Exkurzia do Liptovského Mikuláša

Dňa 6.10.2017 sme boli na exkurzii v Liptovskom Mikuláši. Ráno o siedmej sme mali zraz pred školou. Bolo to pre nás trochu priskoro, pretože niektorí žiaci o siedmej iba vstávajú, ale zvládli sme to.

Na našu „púť“ sme vyrazili približne o 7:15. V autobuse bola ako vždy zábava. Keď sme dorazili do Liptovského Mikuláša, najprv sme navštívili Múzeum Janka Kráľa. Ako prvú izbu v tomto múzeu sme videli mučiarenň, kde bol umučený zbojník Jánošík. Boli tam figuríny, ktoré slúžili ako napodobeniny Jánošíka a jeho kata. V ďalšej časti boli vo vitrínkach vyvesené oblečenia Jánošíka. V ďalšej časti mučiarnie bola postavená sklenená stena s rukopisom Janka Kráľa. Potom sme sa presunuli do vyššej časti múzea, kde sme videli, ako sa kedysi dávno využívalo ako remeslo garbiarstvo. Na strope visela krásne opracovaná koža. V ďalšej časti bolo vo vitrínkach vyvesené oblečenie Jánošíka. Keď sme sa presunuli do ďalšej miestnosti, vzali sme si vankúše na sedenie a posadali si na zem. Pani sprievodkyňa nám krásne rozprávala o živote Janka Kráľa. V tejto miestnosti bola posteľ Janka Kráľa a na nej vyvesené fotografie jeho manželky a detí, stôl, stoličky a skrinka. Následne sme sa presunuli na dolné poschodie, kde bola izba so starodávnymi hračkami.

Odbilo jedenásť hodín a naša prehliadka skončila, ale presunuli sme sa do ďalšieho zaujímavého múzea, kde kedysi pôsobil spolok Tatrin a konali sa tam rôzne dôležité zasadnutia. Pani sprievodkyňa nám nádherne pomocou prezentácie porozprávala o budovách v Liptovskom Mikuláši, vysvetlila nám, ako prebiehali jednotlivé zasadnutia, ktorých súčasťou bol napríklad aj Ľudovít Štúr. Ďalej nám porozprávala, ako v tom čase prebiehali vyučovacie dni v škole. Keď

nám povedala všetky dôležité informácie, mohli sme si samostatne poprezerat interiér múzea. Mohli sme tam vidieť napríklad aj zápisnice zo stretnutí.

Po prehliadkach sme mali čas pokochať sa krásami námestia a posilniť sa chutným obedom. Cesta naspäť bola opäť plná zábavy.

Natália Kačmárová, 7.C

Tatiana Tomášová, 7.C

Deň starých rodičov (8.10.)

Deň starých rodičov vznikol na podnet Američanky Marian Lucille Herndon McQuade, ženy v domácnosti, matky 15 detí a starej matky 40 detí. Kampaň za ustanovenie tohto sviatku začala v roku 1970 a v roku 1973 Západná Virgínia ako prvý štát oslávila tento sviatok. Oficiálne bol vyhlásený v roku 1978 a oslavuje sa prvú nedeľu po Sviatku práce v USA. September sa tak stal mesiacom starých rodičov symbolizujúci jeseň života. Cieľom je výzva ľudí, aby premýšľali o vplyve starých rodičov na ich životy a na spoločnosť. Deň je príležitosťou ukázať lásku k starým rodičom a zas oni majú možnosť prejaviť svoje city k svojim deťom a vnúčatám, podať im pomocnú ruku a podeliť sa s nimi o životné múdrosti.

Už si sa niekedy zamyslel nad tým, čo pre teba znamenajú starý rodičia? Sú to starší ľudia, ktorí potrebujú pomoc, starajú sa o teba, keď si chorý/á a rodičia musia ísť do práce. Sú to v podstate naši druhí rodičia. Vždy, keď ich prideme navštíviť, usmievajú sa od ucha k uchu ako malé deti. Boli by schopní zniesť nám modré z neba, bohužiaľ, nie všetci si to vážime, lebo to berieme ako samozrejmosť. Je potrebné si preto uvedomiť, že tu nebudú naveky a naše správanie prehodnotiť a správať sa k nim so všetkou úctou, pretože toho v živote veľa dokázali a ľúbia nás z celého srdca.

Júlia Musilová 8.C

Venované blízkym...

Pre babičku

Premýšľam čo v očiach sa ti skrýva,
Aká veľká tvoja nehynúca láska býva.

Ty svetlo mojej duše,
Ty poklad hľadaný.

Vždy si pri mne stála,
Chcem, aby si navždy tu ostala.

Veď ty si sľub mi krásny dala,
Až príde aj môj čas, pred bránou budeš čakať ma.

Každý deň ma budeš chrániť
A pred svetom zlým brániť.

A ja viem, sľuby svoje plniš
Čo sľúbiš to vždy dodržíš.

Blízko chcem mať srdce tvoje,
Aby mohlo byť šťastné aj to moje.

Ty a ja,
Nás neprekvapí mrákava.

A preto lásku tvoju vďaka,
Za všetko čo si mi už dala.

Ďakujem za detstvo krásne.
Navždy o tebe budem skladať básne.

Ester Mesárošová, 8.A

Človek milujúci

Vzor pre mňa najdôležitejší,
Ukrytý hlboko v srdci,
Boleš spojená s nami,
Spomienky sa vrátili.

Osobnosť a jej city,
Dokážem jej prejaviť,
Strach mi leží na duši,
Stojí pri mne môj anjel strážny

Oči nevedia vždy prejaviť,
Zelenú trávku, v ktorej sa dokážem skryť,
Ale srdcom otvoreným,
S ňou brána bez mreží.

Čas už ukázal čaro svoje,
V mojej drahej osobe,
Tak ako deň vzrastá do noci,
Jej hviezdy svietia vždy

Uponáhľané bôle nohy
Opäť pokorené časom,
Nevzdajú sa, bojujú,
Odolávajú vetru

Opäť si môžem spomenúť,
Na časy premilé,
Keď vietor jej vôňu vnášal
A mne dobrý pocit dával

Stačí mi hlas milujúci,
Pohyb ruky, pocit pohody
Aj keď nie je priamo pri mne
Pozerá sa cez fotografiu času

Dominika Kmečová, 8.A

Moja rodina

Tatko, mamka,
Filip, ja,
to je moja rodina.

V zime kopce zdoláme si,
v lete v mori plávame si.
Cez víkendy bicykle
odpočívať necháme,
na cesty sa stále dáme.

Bytovku my máme veľkú
a tak isto veľký dvor.
Tam sa v lete a či v zime
o radosť vždy podelíme.

S babkou, s dedkom
je vždy sranda,
smejeme sa
to je pravda.

Všetci sa my radi máme
spolu si tak nažívame.

Emma Duchová, 4.A

Deň zdravej výživy

Hravo ži zdravo

Životný štýl zdravý
Nezávisí len od stravy.
Svaly, kosti sa rozhýbu,
Ak máš dostatok pohybu.

Vlákninu a vitamíny,
Získaš z ovocia a zeleniny.
Jedz ich dosť a dookola,
Nenavštíviš viac doktora!

Ovocie a zeleninu
Každý deň si daj,
Celozrnnou žemľou s maslom,
S chuťou zajedaj.

A namiesto coca coly,
Zvykni vodu piť,
Možno ti to nie je po vôli,
Budeš zdravšie žiť.

Na sladké máš chuť?
Potom môžeš zabudnúť,
Na pekné a zdravé telo,
Ktoré by z nás veľa chcelo.

Hýb sa ako často môžeš,
Nevyskoč však pri tom z kože.
Veľké možnosti tu máš
Tak prečo sa nezahráš?

Počítač, tablet a telka,
Spravia z teba domasedka,
Nie je to však vôbec zdravé
Radšej si zabehaj v tráve.

A cez víkend na výlet
Do prírody si vyleť!
Stresu sa tam môžeš zbaviť
Aj sa výborne zabaviť!

Peter Žarnay, 5.A

Záložka do knihy spája školy

Na prvé hodiny výtvarnej výchovy prišli mnohí žiaci s otázkou, či sa aj tento rok zapojíme do projektu Záložka do knihy spája školy. Keď som im odpovedala kladne, hneď sa hlásili, aby sa mohli pochváliť so svojim čitateľským zážitkom. Keď som ich oboznámila s mottom tohto ročníka, ich nadšenie ešte stúplo. Motto znelo: „Tajuplný svet knižných príbehov“. Najprv sme so žiakmi skúmali, v ktorých literárnych dielach sa môžeme stretnúť s niečím tajuplným. Žiaci vymenovali veľmi veľa rôznych knižných titulov, najčastejšie spomínali diela, v ktorých bola uplatnená vo vysokej miere fantastika. Spoločne sme zistili, že najpopulárnejšou knihou medzi mladými na našej škole je už pár rokov Harry Potter. Ale okrem krajiny kúziel sme navštívili aj ďalšie tajuplné miesta, nezabudli sme na krajinu Narnia, ani na krajinu zázrakov, ktorú sme navštívili s mladou hrdinkou Alicou. Premenili sme sa aj na dobrodruhov ako Gulliver či Robinson, predstavovali sme si, aké rôzne krajiny by sa mohli na svete nachádzať, s akými obyvateľmi sa môžeme stretnúť. Boli to naozaj hodiny plné fantázie a inšpirácií.

Mgr. Nikola Varcholíková

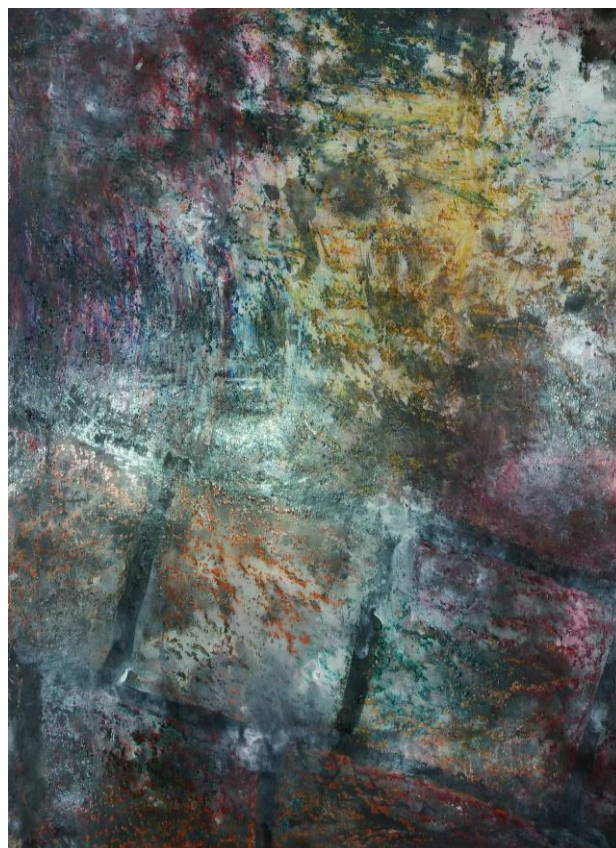
Objavovanie nových svetov

Určite si spomínate na články od žiačky Julky Musilovej, ktorými obohatila minuloročné čísla časopisu. Tento rok sa jej podarilo prečítať ešte viac knižných titulov a nenechala si svoje čitateľské zážitky iba pre seba. Samozrejme, opäť vás chcela oboznámiť aj

s osobnosťou autora. Nebojte sa, neprezradila toho veľmi veľa, aby ste sa mohli naplno pohltiť do záhad v jednotlivých príbehoch netušiac, ako to všetko dopadne.

Ester Halagová, 8.A

Natália Sciranková, 8.A

Jo Nesbo

- je nórsky hudobník a spisovateľ kriminálnych románov, ktoré možno budú poznať vaši rodičia
- narodil sa v Osle a vyrastal v Molde. Pracoval ako novinár a burzový maklér, v súčasnosti je spisovateľom na voľnej nohe

- pochádza z rodiny vášnivých čitateľov a rozprávačov – jeho matka bola knihovníčka a otec každé popoludnie sedel a doslova hltal knihy. V mladosti bol Jo talentovaným futbalistom, kvôli natrhnutiu kolenného väziva sa však musel s kariérou športovca definitívne rozlúčiť. Na nasledujúce tri roky sa upísal armáde na severe Nórska a vďaka sebadisciplíne a intenzívnemu učeniu po večeroch sa mu podarilo zložiť maturitnú skúšku
- cez deň pracoval ako úspešný burzový maklér a venoval sa štúdiu finančnej analýzy. Bolo to v roku 1996, keď sa v stave totálneho vyhorenia nakoniec rozhodol vziať si 6 mesačné voľno a v Austrálii napísal svoj prvý kriminálny román. Námet sa mu zrodil v hlave počas tridsať hodín trvajúceho letu a do písania sa pustil okamžite, ako dorazil do hotela. O niekoľko mesiacov neskôr bol na svete jeho debut Netopierí muž, v ktorom sa prvýkrát objavuje postava Harry Hole
- detektív Harry Hole sa nakoniec stal ústrednou postavou jeho románov
- čas na písanie sa pokúša nájsť medzi lezením na skaly a dobrodružnými cestami po svete
- venuje sa aj charite. Založil Nadáciu Harryho Holea, ktorá okrem iných činností financuje základné kurzy čítania a písania pre deti z krajín tretieho sveta
- v rodnom Nórsku sa predalo viac ako 2 milióny jeho kníh a jeho diela boli preložené do viac ako 40 jazykov
- V roku 2007 sa s veľkým úspechom vydal aj na územie detskej literatúry. Knihy ako Prdíprašok doktora Proktora, Časovaňa doktora Proktora vznikli na základe príbehov na dobrú noc rozprávaných jeho dcérou. Vystupuje v nich šialený profesor Proktor čakajúci na svoj veľký objav

- v máji 2015 navštívil aj Slovensko, kde absolvoval autogramiádu a besedu s fanúšikmi a dva dni strávil lezením vo Vysokých Tatrách

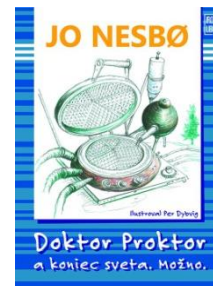
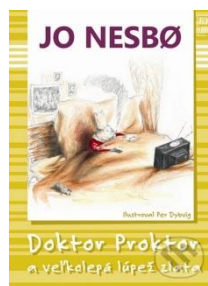
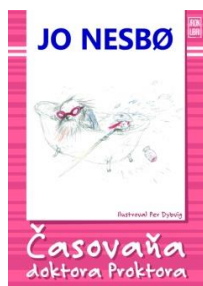
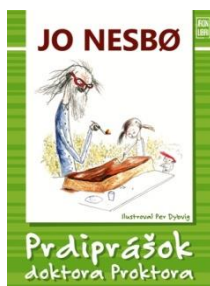
Pre deti

2007 – Prdiprášok doktora Proktora

2008 – Časovaňa doktora Proktora

2010 – Doktor Proktor a koniec sveta. Možno.

2012 – Doktor Proktor a veľká lúpež zlata

Knihy o doktorovi Proktorovi určite pobavia veľkého aj malého čitateľa. Zasmějete sa na výrazných menách (Bule, Vykrútený Fúzik, Ovisnutý Fúy,...), ale aj na samotných vynálezoch doktora Proktora (časovaňa, prdiprášok, balančizmy,...) Knihy sú doplnené ilustráciami, čo čitateľský zážitok zvyšuje, keďže niektoré veci je ťažké si predstaviť. Niektoré knihy boli aj sfilmované, ale odporúčam vám jednoznačne najprv siahnuť po knihe!

Pre čitateľov, ktorých pri čítaní napadajú nové veci a uvažujú nad svojimi vlastnými knižnými prvotinami, prikladám výrok od spisovateľa, ktorý im, verím tomu, dodá odvahu a nenechajú svoje myšlienky iba na papieri.

"Pre spisovateľa je dôležité písať, dokiaľ je ešte svojim nápadom nadšený. Možno najdôležitejšou v procese písania je fáza, keď je presvedčený, že jeho nápad je ten najlepší, aký kedy nejaký spisovateľ mal. Energiu, ktorú vtedy má, musí využiť, pretože príde čas, keď sa ráno zobudí a začne o svojom nápade pochybovať."

Jo Nesbo

Rainbow Rowellová

- americká autorka, narodená 24. februára 1973
- redaktorka a reklamná copywriterka od roku 1995 do roku 2012
- V roku 2012 dokončila Rowell prvý návrh svojho románu pre mladých dospelých *Fanúšička*
- V roku 2013 publikovala *Eleanor a Park*, ďalší mladý dospelý román. DreamWorks a Carla Hacken plánujú natočiť podľa knižnej predlohy film, preto oslovili autorku, aby napísala filmový scenár
- Rowellová okrem literatúry pre teenagerov píše aj pre dospelých
- Rowell žije v Omahe v Nebraske so svojím manželom a dvoma synmi

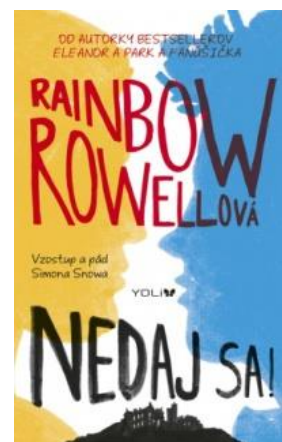
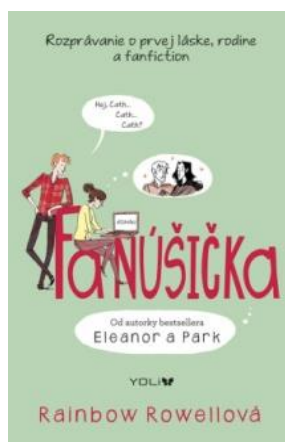
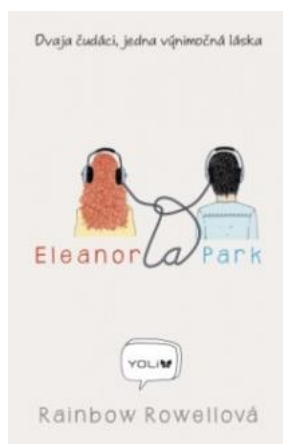
Eleanor a Park – Obaja majú šestnásť, sú spolužiaci, no obaja sú úplne rozdielni a hlavne iní ako ostatní.

Eleanor je červenovlasé dievča z chudobnej rodiny. S nevlastným otcom sa neznáša pre jeho násilné sklony a má štyroch súrodencov. V škole je nová, nenosí značkové oblečenie, nie je štíhla a to znamená, že nepatri k obľúbencom.

Parkova rodina netrpí núdzou, ale Park nemá rád sám seba. Parkovu matku si otec priviedol z Kórey a on po nej zdedil ázijské črty. Najradšej číta komiksy, počúva hudbu a v školskom autobuse sedí sám. A ako sa týto dvaja spoznajú? Tak to sa dočítaš v knihe.

Fanúšička – Cath je fanúšička seriálového hrdinu Simona Snowa. So sestrou (dvojčaťom Wren) sa ešte ako deti ukryli v Simonovom svete a pomohlo im to zvládnuť matkin odchod. Wren už z fandomu vyrástla no Cath nie a ani nechce. Obe už majú 18 a idú na vysokú. Wren nečakane vyhlási, že nebude na internátnej izbe bývať s Cath, aby bola nezávislejšia. Dvojčatá sa rozdelia a Cath bude musieť čeliť namosúrenej spolubývajúcej a jej očarujúcemu frajerovi. Jej profesorka si myslí, že fanfiction (ktoré Cath píše) je koniec civilizácie a pekný chalan sa chce rozprávať iba o slovách. Popri tom všetkom sa Cath ustavične bojí o svojho otca, ktorý ešte nezostal sám!

Nedaj sa! – Tento príbeh je ťažko založený na filmoch Harry Potter. Príbeh je o Simonovi Snowovi, ktorý je vraj vyvolený. Simon v podstate nevie pracovať s prúťom a pomerne často sa mu podarí niečo zapáliť. Jeho mentor sa mu vyhýba, frajerka sa s ním rozišla a po svete behá netvor so Simonovou tvárou a požiera mágiu. A k tomu všetkému má za spolubývajúceho svojho úhlavného nepriateľa Baza, ktorý je mimochodom aj upírom. Takže v skratke – tento príbeh je o netvoroch, duchoch, láske a bozkávaní...

Suzanne Collinsová

- americká spisovateľka
- začala profesionálnu kariéru písaním scenárov pre detské televízne programy. Neskôr vydala veľmi obľúbenú sériu kníh Kroniky Podsvetia o dobrodružstvách jedenásťročného chlapca Gregora. Nasledujúca séria Hry o život, ktorej prvá časť vyšla v roku 2008, sa stala celosvetovým bestsellerom. Vyšla v 56 krajinách a 51 jazykov.

Hry o život – V krajine budúcnosti, na troskách bývalej Severnej Ameriky vyrástol Panem. Ovláda ho bohaté Sídlo obklopené dvanástimi podrobenými obvodmi. Nenávidené Sídlo vládne železnou rukou. Raz do roka povolá z každého obvodu chlapca a dievča do HIER O ŽIVOT, aby v priamom prenose pobavili televíznych divákov zákerným súbojom o holý život. Medzi nimi sa ocitne aj šestnásťročná Katniss, ktorá sa dobrovoľne obetuje za svoju sestru a spolu s Peetom

nečakane zvíťazí. Oslavné turné po jednotlivých obvodoch sa však zmení na krutú SKÚŠKU OHŇOM, pretože medzi ľuďmi sa rýchlo šíria myšlienky na vzburu proti moci Sídla. Symbolom odporu sa stáva DROZDAJKA, vtáčik ktorého znak nosí Katniss na hrudi v podobe malej, zlatej brošne. Krviprelievaniu môže zabrániť jedine ona, no je to úloha, ktorá si vyžaduje veľa sily a schopností. Zisťuje, že o svojom osude nerozhoduje sama, ale stáva sa nástrojom v boji o moc. Katniss musí riešiť ešte jednu dilemu – komu z dvoch najbližších priateľov patrí jej srdce. Tento príbeh si môžete užiť ako v knižnej, tak aj vo filmovej podobe.

Júlia Musilová 8.C

Prečo potraviny nepatria do koša?

Okrem toho, že sa snažíme pripomenúť Vám dôležité dni v roku, priblížiť Vám miesta, ktoré počas roka v rámci školy navštívime, snažíme sa Vás presvedčiť, aby ste niečo vo svojom konaní zmenili. V súčasnosti je určite jedným s veľkých problémov konzumný spôsob života. Ľudia, hlavne mladí, obľubujú jedlá z fast foodov a zdravé chutné jedlo potom mnohokrát končí v koši. Snáď Vás Nevenka vo svojom článku presvedčí, aby ste jedlo už nikdy nevyhadzovali.

V praveku ľudia získavali potravu lovením mamutov alebo zbieraním plodov. V tejto dobe si ľudia vážili, že majú z čoho žiť. Lovenie potravy bolo náročné a stálo veľa pokusov ako na to. Uloviť jedného mamuta vyžadovalo viacerých mužov, skvelé pasce a lovecké nástroje.

Muži v praveku ťažko získavali potravu pre ich hladujúce rodiny.

Niekedy sa stalo, že pri lovení aj niektorí skonali. Pasce vytvárali dlho do noci a museli nájsť v prvom rade miesto na pascu. Zbrane, ktoré si vyrábali, boli oproti dnešným veľmi primitívne. Potravu nezabezpečovali iba muži, ženy sa snažili nazbierať čo najviac lesných plodov. Museli sa samozrejme najprv naučiť, či je plod jedlý alebo nejedlý, teda jedovatý. Zbierali plody ako jahody, maliny, čučoriedky. Neskôr človek prestal byť lovcom a zberačom, naučil sa potraviny získavať jednoduchšie. Ľudia začali pestovať rastliny, obilie, strukoviny, ovocie a tak ďalej. Tieto plodiny sa vyskytovali na poliach až v období neolitu. Ľudia sa naučili využiť zem, obrábať ju. Napriek tomu to neboli ľahké časy, pretože podobne ako v súčasnosti, počasie sa ovládnuť nedá a nepríjemné búrky či menšie víchrice nám dokážu zničiť celú úrodu. Boli aj časy, keď nepršalo, a ľudia sa museli len modliť a dúfať, že trochu zaprší.

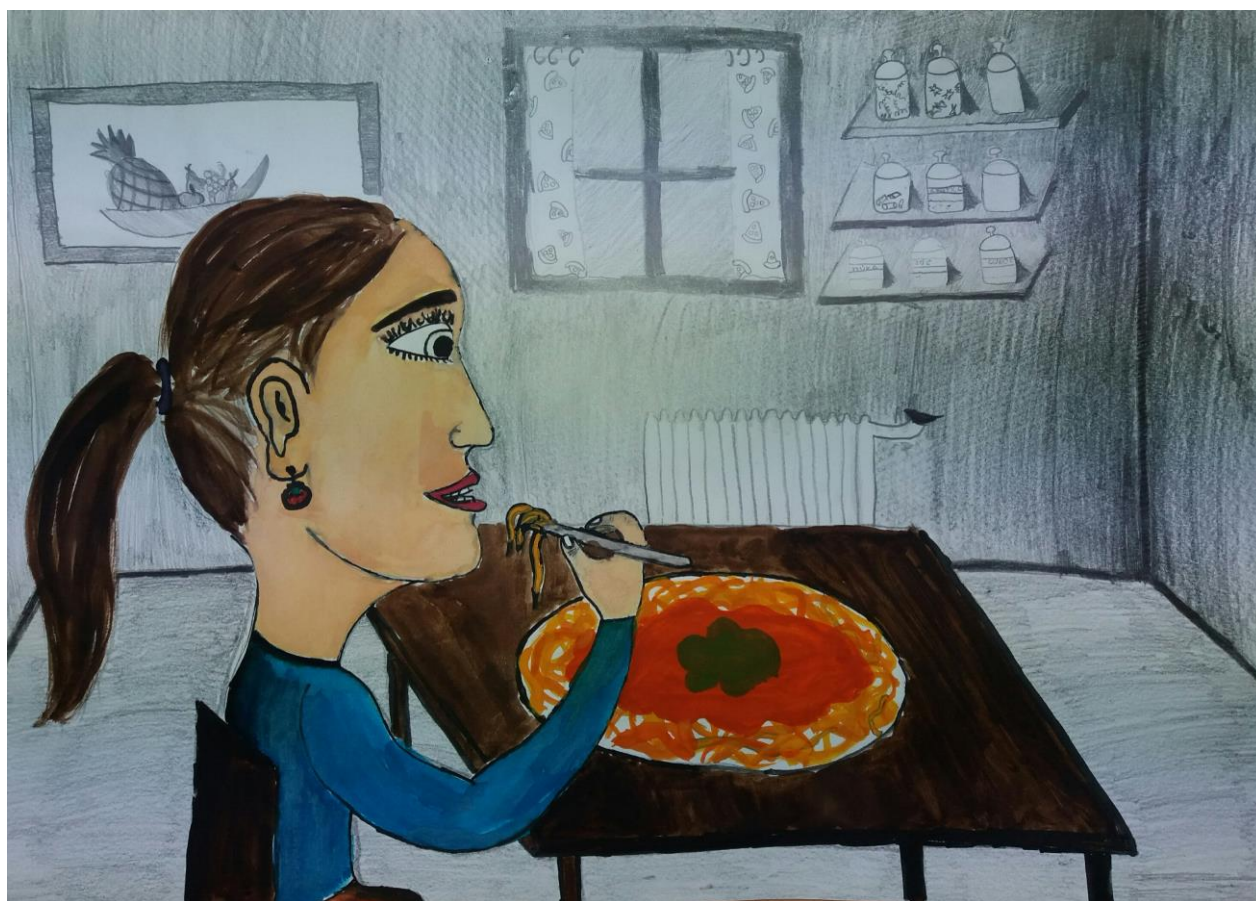
V súčasnosti sa mnoho plodín pestuje v skleníkoch, vtedy sa dá do istej miery dať zabrániť zničeniu väčšej časti úrody. Napriek horším podmienkam sa však pravekí ľudia nevzdávali, vážili si úrodu o to viac, hoci v menšom množstve. Postupne si začali domestikovať zvieratá, ako ovce, kozy, zajace a využívali ich na mäso, mlieko, kožu. Rovnako potrebovali svoj majetok ochrániť, a na to im slúžili ako dnes psi. Pomaly sa vyvíjal spôsob ako získať potravu, ľudia postupne neboli odkázaní na vlastníctvo úrodných polí, mohli si jedlo na trhu vymeniť za iný tovar, prípadne kúpiť. Vývoj sa zastaviť nedá, dnes je situácia taká, že človek navštívi supermarket, a nájde tam naozaj všetko možné, nie je odkázaný na vlastnú výrobu úžitkových predmetov a vlastné pestovanie plodín či chov zvierat. Vtedy, v praveku, ľudia nepoznali Kaufland, Tesco, Lidl, prípadné iné veľkoobchody, preto ich ani nenapadlo potravu nespotrebovať či úmyselne vyhodiť. Ľudia si vážili,

že im matka príroda stvorila toľko chutných potravín.

Prečo ich ľudia v dnešnej dobe hádzu do koša? V prvom rade preto, že získanie jedla je pre nás veľmi jednoduché. Stačí ísť do obchodu a kúpiť si to, na čo máme chuť. No niekedy to tak nebolo, zjedlo sa iba to, čo sa na poli urodilo, čo sa potom doma upieklo či navarilo. Deti nepoznali sladkosti, ktoré by jedli častejšie ako zdravé jedlo. Vážili si, ak im mamka navarila ich obľúbené jedlo. Vtedy jedli hlavne zdravé potraviny, pretože nebola ešte dobre vyvinutá medicína. Ovocie a zeleninu mali radi a nikto nevymýšľal, že to nezje alebo, že mu to nechutí. Ľudia a deti vedeli, čo je pre nich dobré. Boli zdraví a nemali choroby ako nádcha. No v dnešnej dobe, jedna nádcha a nejdete do školy alebo do roboty. Tak prečo to jedlo hádzeme do koša? Neuvedomuje si koľko námahy stojí upiecť chlieb alebo urobiť syr. My ľudia to berieme ako samozrejmosť, že to máme ak to dôjde, kúpime ďalší (syr). Zoberme si taký príklad: mamka nám pripraví chlebík so šunkou a dá nám 2€ aby sme si kúpili lístky na autobus. My si však nekúpime lístky na autobus, ale nejakú sladkosť. No a čo urobíme s chlebom a šunkou? Jednoducho to vyhodíme do koša. Je to správne? Určite nie. Treba sa zamyslieť koľko to stálo námahy urobiť a taktiež mali by sme brať ohľad na naše zdravie. Nasledovne vám poviem spôsob ako nevyhodiť jedlo do koša. Určite ste už boli v supermarkete s rodičmi a povedali vám, aby ste si išli vybrať niečo čo si dáte na raňajky, olovrant a podobne. Vy ste si všimli v regáli nejakú novinku a tak sa rozhodnete, že ju vyskúšate a zoberiete si rovno tri kusy. Ďalej máte chuť aj na lekvárovú lúpačku, ale aj na škoricovník. Samozrejme vy si zoberiete obidva. Prídete domov a chcete ochutnať tú novinku čo ste si zobrali. Ochutnáte ju a zistíte, že vám nechutí. No a vy čo urobíte tými ďalšími dvoma? Jednoducho vyhodíte do koša, pretože si poviete: Prečo by som mal jesť

niečo čo mi nechutí. Je to pravda nikto vás nebude nútiť. Moja prvá rada znie: Ak si chceš dať sladkosť, ktorú si ešte nejedol, zober si jeden kus, pretože nemusí ti to chutiť. Príde ráno, chystáš si desiatu a nevieš sa rozhodnúť či si zoberieš škoricovník alebo lúpačku. Ty sa rozhodneš pre lúpačku. Skončí ti škola idete s mamkou do supermarketu a máš si ísť vybrať niečo na desiatu. Vyberieš si kakaovník. Príde ráno, chystáš si desiatu a nevieš sa rozhodnúť či kakaovník alebo škoricovník. Rozhodneš sa, že si zoberieš kakaovník. Takým to spôsobom to pokračuje, do vtedy dokým ti to nesplesnivie alebo už to nebude ten mäkký škoricovník, ktorý si kúpil. Moja druhá rada je: Nekupuj zbytočne veľa! Míňaš zbytočne veľa peňazí a stane sa, že to nezješ! Ďalšia vec je prečo jedlo/ potraviny/ nepatria do koša. Ty vyhodíš jedlo do koša tu na Slovensku, ale také deti v Afrike by dali za to všetko aby mali teplé, lahodné jedlo, ktoré by jedávali každý deň. Vlastne deti v Afrike by ani nenapadlo vyhodiť jedlo do koša. K tomuto tu moja posledná rada: Váž si toho čo máš! Ja som vám týmto možno dlhým textom chcela vstúpiť do svedomia aby sme si vážili to čo máme, aby sme sa stravovali zdravo, preto nevyhadzujeme jedlo, ktoré je zdravé. Prečo vlastne jedlo nepatrí do koša? Podľa mňa preto, lebo my bez jedla nie sme schopní žiť a preto by nemalo byť jedlo v koši. Chcem ešte dodať, že často keď idem po ulici vidím na zemi neporiadok. Čo je ten neporiadok? Jedlo, ktoré si niekto nevážil. Tak učme naše generácie, že jedlo nepatrí na zem, ale ani do koša! Pokúsme sa, aby to chápali všetci. Ja si myslím, že kto si prečíta tento text a zamyslí sa, porozumie mojim slovám a pochopí prečo jedlo nepatrí do koša.

Nevena Kraviarová, 7.B

Tamara Demjanová, 7.A

Ako recyklujem

Na problémy spoločnosti sa dá poukázať nielen slovom, pomocou rôznych článkov, ale aj výtvarným prejavom. Žiačky našej školy sa rozhodli výtvarne stvárniť svoje nápady na to, ako môžeme predísť znečisťovaniu prostredia prostredníctvom recyklácie. Nevyhadzujte hneď všetko do koša, plast, sklo, kovy, kartón...to všetko sa dá využiť! Netrávte čas na počítači iba hraním rôznych násilných hier alebo pozeraním videí, z ktorých si neodnesiete dokopy nič. Na internete nájdete aj veľa videí, pomocou ktorých skrášlite svoje izby.

Tamara Demjanová a Karolína Sabolová, 7.A

Petronela Prokopčáková, 8.A

Hodžov novinový článok

Ako môže vzdelanie a pracovitosť jednotlivca ovplyvniť osud celého národa. Môj pradedko

Mohlo by sa zdať, že po narodení sme všetci rovnakí. V živote je ale veľa faktorov, ktoré nás ovplyvňujú: genetika, prostredie, rodinné zázemie... To, čo však vnímame najviac, je naša rodina. Ja sa v našej rodine cítim najlepšie, lebo sa stotožňujem s jej hodnotami.

Nedávno som sa zúčastnila zaujímavej konferencie o živote a diele poeta Ivana Macinského vo Vedeckej knižnici v Prešove. V roku 2017 ubehlo 30 rokov od jeho úmrtia.

Patril k najvýraznejším osobnostiam ukrajinskej literatúry na Slovensku po roku 1945. Okrem poézie sa venoval próze, dráme, publicistickej činnosti a vedeckému výskumu. Výrazne prispel k formovaniu umeleckého prekladu Ukrajincov na Slovensku. Vedeli ste, že prekladal Sládkoviča, Bottu, Chalupku, Janka Kráľa do ukrajinčiny? Teraz to už viete a ja som na to nesmierne hrdá. Netušíte prečo? Lebo Ivan Macinský bol môj pradedko!

Vedela som síce, že písal a tvoril, ale nečakala som, že o niekoľko rokov bude taký slávny.

Tam – na konferencii – som si uvedomila, ako veľmi ma ovplyvnil blízky človek, ktorého som vlastne nepoznala. Zrazu ma zaplavila vlna úžasných pocitov radosti, hrdosti i vďaky. A ako ma ovplyvnil môj pradedko?

Odkedy si pamätám, vždy som rada čítala a kreslila. Neskôr som sa zahĺbila do písania poviedok a našla záľubu aj v hľadaní súvislostí v udalostiach druhej svetovej vojny. Nikdy som nerozumela, prečo ma zaujímajú veci, ktorým sa v našej domácnosti nikto príliš nevenoval.

Keď som po tom začala pátrať, zistila som to vďaka ľuďom, ktorí sa doteraz zaujímajú o život a prácu môjho pradedka. Takže – asi mám gény po ňom!

Som pyšná na to, že sa nájdu ľudia, ktorí ostatným pripomínajú, aké dôležité je spomínať na tých, ktorí už nie sú medzi nami a o niečo pekné sa pričínili.

Teraz už viem, že svojou pracovitosťou a vzdelaním môj pradedko neovplyvnil len mňa a moju rodinu, ale aj mnoho, mnoho ďalších ľudí. Mohla som sledovať ich tváre – vtedy na konferencii. Sálala z nich zvedavosť, úcta, dobrota, láska a vďaka. Veľa ľudí je vďačných za umelecké diela môjho pradedka Ivana Macinského, ale aj za jeho riadiacu činnosť. Veď riadil v Prešove Divadlo Alexandra Duchnoviča a súbor PULS, ktoré existujú dodnes.

si istá, že po tejto konferencii si prečítam všetky jeho diela a nakuknem hlbšie do jeho histórie.

Síce ešte s určitosťou neviem, čo budem robiť v budúcnosti, ale verím, že moja práca bude ovplyvnená aj týmto mužom – Ivanom Macinským, mojím pradedkom.

Keby fotka vedela rozprávať

Na slovenskom jazyku sme si v 8. ročníku vymysleli aktivitu s názvom: „Keby fotka vedela rozprávať.“ Žiaci mali za úlohu nájsť staré fotky doma a nepýtať sa rodičov/starých rodičov pri akej príležitosti vznikla fotka, kto je na nej a pod. Výsledkom sú nasledovné práce.

„Moja prababka mala 32 rokov. Bola učiteľkou v jej rodnom meste Sobrance. Bola učiteľkou 2.C triedy. Bola to malá, ale útulná miestnosť, v ktorej bola malá tabuľa, veľká katedra a desať lavíc. Najobľúbenejší predmet mojej prababky bola matematika. Aj pre jej žiakov to bola pravdepodobne hračka,

keďže z nej mali len dobré známky. Blížil sa koniec školského roka a s ním aj koncoročné fotenie. Žiaci sa odfotili s pani učiteľkou. Vznikol krásny album. A takto vznikla fotka mojej prababky.“

Veronika Puškášová 8B.

Komentár: Celý príbeh je vymyslený. Žiačka nevedela, aké povolanie vykonávala jej babka, ani ako vznikla táto fotografia.

p.uč. Lažová

Táto fotka patrí k mojím najobľúbenejším. Je na nej moja mamka s jej najlepšou kamarátkou Lindou. Mamka mala Lindu veľmi rada, pretože jej vždy pomáhala, keď potrebovala. A okrem toho bola ku všetkým veľmi milá. Navštevovali sa skoro každý jeden deň po škôlke a hrali veľa spoločných zábavných hier. Podľa mňa uvedená fotografia vznikla práve v škôlke, kde sa hrali s ich obľúbenými bábikami. Ako je vidieť na fotke, majú na sebe oblečené krásne čistučné biele šaty s trblietavým nádychom. Jedna má vlasy vyčesané do drdola a druhá rozpustené. Vyzerajú ako z rozprávky a keďže o chvíľu sa mali sláviť Vianoce, tak všetci v škôlke ozdobovali vysoký vianočný stromček. Boli na ňom veľké, ale aj malé, farebné a aj lesklé ozdoby. Na vrch dali krásnu veľkú ligotavú hviezdu. Bol naozaj nádherný! Z okna padal bielučký sneh a popri tom hrali vianočné koledy. V škôlke bola naozaj príjemná vianočná nálada.

Kristína Kubicová 8. B

Komentár: Žiačka si celý vznik fotky vymyslela. Fotku našla doma a jediné, čo na nej spoznala je jej mamka a pri ostatnom (výbere mena a funkcie pre dievčatko, ktoré stojí vedľa jej mamy, miesta, atmosféry a pod.) už použila len fantáziu.

p.uč. Lažová

Ester Halagová, 8.A

Poézia nonsensu

Tvorba básní dá mnohým z nás zabráť. Avšak našim žiačkam Laure Merkovskej a Lucii Jakubčovej to nerobilo žiaden problém. Tu sú ich básnické prvotiny.

p.uč. Lažová

Nezmyselný sen

Keď som jedla raňajky,
pozrela som na hodinky.
Bolo presne dvanásť
o päť minút trinásť.

Potom som šla spať,
popadol ma ale hlad.
Čo s tým teraz urobím?
Dám si koláč s ovocím?

Dobrý to bol nápad,
keby mi ho nezjedol Arpád.
Ale som ja chudáčik,
nemám ani koláčik.

Zrazu kohút kikiríka,
trepnem hlavu do budíka.

No ja malý hlupáčik,
nie som žiadny chudáčik.

To sa mi len sníva,
dobrá somarina.
Čo v tom sne len vymyslel,
taký malý nezmysel.

Laura Merkovská, 5. B

Vzbura školy

Vidím školu, na nej smolu,
ako letí zo striech dolu.
Farebná je, červenková,
na ruky ma vybozkáva.

Aha, deti, škola letí,
poďme, nech nám neuletí.
Chytíme ju za rohy,
Postavme ju na nohy.
Jožko s Jankou krídla majú,
do knižky ju poskladajú.

Lucia Jakubčová, 5.B

Sofia Murčinková, 7.A

Próza s fantastickými prvkami

Už ste si mohli okrem článkov prečítať aj niečo z našej tvorby. No zatiaľ ste sa mohli nadchýnať iba nad poéziou. Býva zvykom, že pre niektorých žiakov je poézia španielska dedina, majú radšej príbehovosť, chcú sa zoznámiť s postavami, spoznávať zákutia tajomných krajín. Nebojte sa, máme pripravené zaujímavé texty aj pre Vás.

Ella Korečková, 7.B

Nevenka, žiačka 7.B triedy, na hodine dejepisu síce dáva pozor, ale niekedy sa jej myseľ nechá popri tom uniesť niekde inde.

Ejmy a čarovný portál

Všetko sa to začalo na hodine dejepisu, keď ma pani učiteľka Medvedíková vyvolala. Snažila som sa ju presvedčiť, že by mala vyskúšať niekoho iného, pretože ja všetko viem a nemusí sa v tom uistiť. Škaredo sa na mňa zadívala, buchla pästou po lavici a vykrikla:

„Mráčková Nela – ihneď k tabuli!" Zagúľala som očami a odvetila: „Veď idéém!" K tabuli som kráčala pomaly, aby som aspoň niečo z praveku stihla ešte pozrieť v zošite. „Tak nám teda povedz niečo o praveku!" „Pravek, pravek, jéééé, toóóó, hmm, NAJSTARŠIE OBDOBIE!" vykrikla som. „A ďalej? Čo vieš o tom, ako ľudia v praveku žili?" „Nóóó, viem, že si domestikovali psa aaaa ďalej NIČ." „Sadni si, päťka! Dúfam, že mladá dáma pochopila, že sa treba učiť!" „Päťka? To snáď nemyslíte vážne, veď ja som sa učila, len si to nepamätám." „To určite! A ešte k tomu ostávaš po škole!"

Radšej som už nevravela nič. Vedela som, že by o mojom správaní chcela hovoriť s mamou, a to som si nemohla dovoliť. Pred koncom hodiny nám navyše oznámila, že v stredu ideme na exkurziu do múzea, kde sa dozvieme toho o praveku oveľa viac ako sme doteraz vedeli a hneď vo štvrtok si preverí ako sme dávali pozor na teste. Nemohla som veriť tomu, čo počujem. Vždy som sa poctivo učila, len dejepis mi nijako nešiel. A navyše práve dnes sme mali ísť do útulku po moje vysnívané šteniatko. Ako však mame vysvetlím, že musím ostať v škole dlhšie, pretože ma Medvedíková necháva po škole.

Mame som teda zavolala a neostávalo mi nič iné, ako použiť neoznámenú triednickú hodinu. Našťastie mi mama uverila. Sedieť v poškolskej triede nie je nič zaujímavé a zábavné ako poniektorí tvrdia. Hneď ako učiteľka povedala, že môžeme odísť, pretlačila som sa dopredu pred všetkých poškolákov, ktorí od začiatku nevedeli pochopiť, čo medzi nimi robím. Zbadala som mamine auto a s radosťou som doň vliezla cez okno.

S mamou som sa dohodla, že šteniatko dostanem iba vtedy, keď nebudem mať v žiackej aspoň mesiac zlé známky. Medvedíková uverila

tomu, že som si žiacku knižku zabudla, takže sa tam dnešná päťka neobjavila. Mama preto nemala inú možnosť, ako ma do útulku vziať.

Bolo tam mnoho rôznych zvierat – miláčikov, ktorí čakali, kedy si ich niekto zoberie. V rohu, úplne na konci chodby, bolo veľmi smutné a tiché šteniatko, ktoré sklúčene sedelo a v očiach mu bolo vidieť slzičky. Bolo mi hneď jasné, že si s ním budem rozumieť. Ani neviem prečo, bol to jednoducho taký vnútorný pocit. Mame sa nepáčilo, že nie je taká hravá ako ostatné, ale schválila mi to. Nič iné jej neostávalo, keď videla môj pohľad. Dala som jej meno Ejmy.

Mama mi doma oznámila, že zajtra musí ísť súrne do práce a zostať s Ejmy musím ja, aby si na mňa a nový domov zvykla. „Super!“ Kto by nechcel ostať doma len tak. Až večer som si uvedomila, že starať sa o Ejmy nebude ľahké už len preto, že je ešte neporiadna a keď zapadlo slnko, hneď začala kňučať. Ako tak som ju upokojila a obidve sme po náročnom dni zaspali. Až na druhý deň ráno mi došlo, že včera bola tá spomínaná exkurzia do múzea a ja, ktorá to najviac potrebujem, som tam nebola. Bola som nešťastná. Ejmy sa ku mne jemne pritúlila, akoby tušila, že ma niečo trápi. Bola jediná, ktorá o mojom probléme vedela.

Po krátkom objímaní skočila z postele. Náhle cez otvorené dvere vybehla na dvor a trikrát zaštekala. Pred nami sa objavil portál. Neverila som vlastným očiam. Pre istotu som sa aj štipla do líca. Prikázala som Ejmy, aby prišla ku mne, ona však vbehla do portálu. Rozbehla som sa za ňou, veď som sa o ňu bála. „Neuveriteľnééé!“ nahlas som zakričala. Ocitla som sa v dobe kamennej a na sebe som mala zvláštne oblečenie, resp. sa to ani nedá nazvať oblečením. Ejmy na mňa žmurkla a ja som už pochopila, o čo jej ide. Opäť sa niekde rozbehla. Vôbec na mňa nereagovala. Utekala tak rýchlo, že si nevšímala pascu, ktorú pripravili lovci. Vpadla do nej a zvláštni muži sa k nej rozbehli aj

s oštepmi. Rýchlo som utekala za nimi a začala protestovať: „To je moje šteniatko!“ Dívali sa na mňa veľmi čudne asi preto, že mi vôbec nerozumeli. „Do you speak English?“ Stále nič. Jeden z nich ma schmatol za ruku a spolu s Ejmy nás viedli do jaskyne. Ukázali nás jednému mužovi. Bol to samotný náčelník. Ejmy dvakrát zaštekala a už nás s úsmevom na tvári púšťal ďalej. Dal nám ochutnať mamuta, ktorého som sa ja ako odporca iného mäsa ako kuracie ani nedotkla. Ejmy sa mi samozrejme prispôsobila. Pohladkala som ju a bola som šťastná.

Náčelník nás pozval na lov mamuta. Ukázali nám, že ísť naňho so zbraňou je zbytočné, potrebujú vyrobiť pascu. Neskôr mi mladé dievčatá ukázali, ako si vyrobiť náhrdelník z mamutích zubov. Bol ohromný, taký netradičný. No moja Ejmy sa na náhrdelník vrhla a ťahala ma k stene, kde sa vo veľkom maľovalo. Znázorňovali hlavne lov zvierat, bola to pre nich udalosť týždňa. Pozrela som na hodinky a Ejmy okamžite pochopila, že sa chcem vrátiť domov. Trikrát zaštekala a pred nami stál opäť čarovný portál. Vošli sme doň a ocitli sme sa rovno pred školou.

Prvá hodina bol dejepis. Medvedíková nám rozdala testy. Písomka po dnešnom ráne bola pre mňa hračkou. Medvedíková samozrejme schmatla môj test a hodnotila ho ako prvý. Vedela som podľa jej pohľadu, že moja známka tentoraz päťka nebude. Nečakane sa zadívala a povedala: „Nela, je to dnes za jeden, a to napriek tomu, že si s nami nebola v múzeu. Máš odo mňa pochvalu.“ Samozrejme troška habkala, bol to pre ňu šok. Aj pre ostatných. Bola som na seba pyšná, poriadne som jej to ukázala. Možno odteraz bude mojím obľúbeným predmetom práve dejepis, aj keď o tom pochybujem.

Nevena Kraviarová, 7.B

Nevenka nezaujala iba Vás, milí čitatelia, ale aj odbornú porotu v Starej Ľubovni, keď rozhodovali o tom, komu udelia vo výtvarno-literárnej súťaži DÚHA ocenenia. Nevenka si odniesla rovno I. miesto v III. kategórii.

Adam Osadzuk, 7.C

Ako ste si všimli, inšpirácie môžeme nábrať kdekoľvek, na hodine dejepisu, počas cesty autobusom, pri chystaní raňajok, pri pohľade na ryhy na chodníku... Hoci sme my ľudia podriadení prírodným zákonom,

sme obdarený fantáziou, ktorá hranice nepozná. V našej mysli môžu neživé predmety ožívať, živé skamenieť, človek môže byť neviditeľný, dokonca môže meniť svoje podoby. Literárne texty môžu vzniknúť cielene, a to takým spôsobom, že si autor zaumieni, že vytvorí na základe vlastných zážitkov nejaký knižný príbeh, no texty môžu vzniknúť niekedy aj nečakane. Práve to sa nám prihodilo na jednej hodine výtvarnej výchovy. Keď sme sa spolu so žiakmi chystali pristúpiť k hodnoteniu našich výtvarných diel, zrazu sme na zadnej strane jednej práce našli okrem mena žiačky aj krátky príbeh. So žiakmi sme sa venovali maľbe postavy, pričom sme mali skúmať proporcie človeka, ale popri tom zachytiť aj to, čo sa odohráva v jeho vnútri a v okolí. Žiaci mali vytvoriť siluetu postavy, ktorú následne na základe ich špecifickej osobnosti a jedinečnosti ich maliarskeho štýlu dotvorila tak, aby sa sústredili na vyjadrenie nejakého pocitu, ktorý môže človek vo svojom živote prežívať. Žiačka Nina Vašková sa rozhodla umiestniť svoju postavu do vesmíru, na zázračnú planétu Eucedúria. Určite ste si aj vy neraz povedali, že sa cítite ako na inej planéte, hlavne keď máte v triede nejaké esá, ktoré sa vždy postarajú o zábavu historkami, ktoré nesú iba stopy reality. Keďže Nina dokončila svoju prácu o troška skôr ako ostatní, spolu so spolužiačkou Anetkou, ktorá bola tiež o troška rýchlejšia, sa rozhodli napísať aj príbeh. Nenašli sme však celý text, ale krátky úryvok nás natoľko zaujal, že po hodnotení dielok sme im doslova prikázali, aby ho dokončili a celý nám ho prečítali. Ako sa človek na planétu Eucedúria dostane? Zaujima vás to? Sme si istí, že áno. Tak len ďalej pozorne čítajte.

Mimozemšťan Jozef

Jozef bol normálnym človekom, ktorý žil na Zemi, presnejšie na Islande. V roku 2011 sa napil kúzelného svietiaceho nápoja. Kde ho našiel? Našiel ho na chalupe, ktorú vlastnila čarodejnica Emila. Tento chudák sa ocitol vo vesmíre na planéte Eucedúria. Bol úplne vystrašený, pretože zistil, že sa ešte ani nenarodil – písal sa rok 1928. Šokoval ho aj jeho vzhľad – vychudnuté zelené telo s troma prstami. „Konečne som sa dostal do letnej formy“ zažartoval si. Zrazu uvidel veľké hnedé oči, ktoré ho vystrašene pozorovali spoza kameňa. Jozef sa vystrašil, ale myslel si, že sa asi iba chce skamarátiť. Mimozemšťanovi išlo však o niečo iné. Tento mladší Eucedúričan bol veľmi vyplašený. Totižto predvčerom účinkoval v relácii Nové bývanie – dizajn. Tým pádom nechcel Jozefovi ublížiť, ale iba mu zariadiť dom. Jozef nebol uistený o mimozemšťanových pocitoch, a tak radšej utiekol. Po dlhom čase si na tejto obývanej planéte našiel domov a dievča hodné jeho srdca. Jozef s Malvínou – jeho ženou – žili šťastne až do smrti.

Ponaučenie: Choďte na planétu Eucedúria a nemusíte platiť dane!

Nina Vašková a Aneta Miženková, 6.A

Exkurzia Jasenová – Dolný Kubín – Oravský zámok

Je dôležité šíriť povedomie o slovenskom jazyku, najmä medzi mladými ľuďmi. Preto sa žiaci 8. ročníka našej školy 1.6. zúčastnili na exkurzii na strednom Slovensku.

Ako prvé žiaci navštívili rodný dom Martina Kukučina alebo ako ho doma v Jasenove zvykli volať – Maťka Bencúrovie. Tam sa dozvedeli

niečo o jeho živote a zvykoch. Už ako malý chlapec sa veľmi rád učil, preto neskôr opustil dedinu, kde sa narodil a odišiel študovať. Stal sa z neho prísny, ale spravodlivý učiteľ a neskôr lekár. Počas svojho života prešiel kus sveta. Dobré meno si urobil aj v juhoamerickom štáte Čile, kde je po ňom pomenovaná aj nemocnica v meste, kde žil. Jeho diela sú známe nielen po celom Slovensku, ale aj v Amerike, kde sa časť jeho poviedok odohráva. Martin Kukučín je typický aj svojim štýlom písania, ktorý bol a je čitateľnejší bežným ľuďom. Pre žiakov je známy svojou poviedkou Rysavá Jalovica, ktorá je pre nich povinným čítaním.

Neskôr sa žiaci presunuli do Dolného Kubína, v ktorom sa nachádza múzeum Pavla Országha Hviezdoslava. Tento slovenský velikán nemal až natoľko zaujímavý život ako Martin Kukučín. Pohyboval sa prevažne po slovenských územiach. Aj napriek tomu je medzi nami najznámejším spisovateľom. Bol to hlbavý introvert známy svojimi mašľami, ktoré tak rád striedal. V jeho múzeu sa jedna taká nachádzala. Možno preto sa toto miesto zdalo autentickéjšie.

Ako posledné mohla naša delegácia vidieť Oravský zámok, ktorý je hrdo považovaný za jeden z najkrajších na Slovensku. Dýchalo to tam dávnou históriou. Nachádzalo sa tam niekoľko zaujímavých prvkov ako aj výstava filmov, ktoré boli kedy na tomto hrade natočené. Spomedzi nich mohli žiaci poznať napríklad Sokoliara Tomáša či rozprávku Láska na Vlasku. Bolo zaujímavé prechádzať miestami, ktoré doteraz videli len z televízie.

Žiakom sa exkurzia páčila a nadobudnuté informácie určite využijú na hodinách slovenského jazyka a dejepisu.

Ester Halagová, 8.A

Slovo na záver

Ako ste si všimli, na našej škole máme naozaj šikovných žiakov. Veríme, že ste plný nových nápadov a už premýšľate, čo by ste mohli vytvoriť na budúci školský rok vy. Tak neváhajte a pridajte sa k nám, sme kolektív, ktorý rád prijíma nových členov, pretože každá osobnosť je jedinečná a my vítame rôznorodé články či umelecké texty.

Prajeme vám leto plné krásnych zážitkov a oddychu!

Redakčná rada

Použité internetové zdroje

sk.wikipedia.org

www.martinus.sk

www.jonesbo.com

www.suzanecollinsbook.com

www.rainbowrowell.com

kalendar.azet.sk

enviroportal.sk

www.oravskemuzeum.sk

www.mjk.sk

www.spgk.sk

Zloženie redakčnej rady

vyučujúci:

Mgr. Nikola Varcholíková

žiaci:

Ili Ivančová, 7.A; ; Tamara Demjanová, 7.A; Karolína Sabolová, 7.A
Nevena Kraviarová, 7.B; Natália Kačmárová, 7.C; Tatiana Tomášová, 7.C;;
Natália Sciránková, 8.A; Ester Halagová, 8.A; Denisa Tartaľová, 8.C;
Júlia Musilová, 8.C